

GEFACILITEERDE
COMMUNICATIE

EEN MONSTER DAT
BEDREIGT EN
BEDRIEGT

GEFACILITEERDE
COMMUNICATIE
EEN MONSTER DAT
BEDREIGT EN
BEDRIEGT

Roeland Vollaard

*Facilitated communication =
A method without any validity*

Ralph Schlosser, onderzoeksreview, 2014

© 2026 Roeland Vollaard

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Bookmundo
Eerste druk, februari 2026

ISBN: 9789403859064

www.alliantietegegenfaciliteerdecommunicatie.org

roelandv@icloud.com

INHOUD

DEEL 1	IN STAAT VAN BESCHULDIGING
DEEL 2	GEFACILITEERDE COMMUNICATIE
DEEL 3	DE DOOD VAN HET MEISJE
DEEL 4	HET MEISJE EN IK
DEEL 5	DE ORTHOPEDAGOOG
DEEL 6	EEN GOEDE VERDACHTE
DEEL 7	NU DE EERSTE STORM IS GAAN LIGGEN

Om verder te lezen

DEEL 1

IN STAAT VAN BESCHULDIGING

HOOFDSTUK 1

KUN JE MEEKOMEN?

“Kun je meekomen, we moeten met je praten.”

Dat is raar. Ik stond net op het punt om met het meisje weg te gaan. Zoals altijd zou ik haar rolstoel op de rolstoelfiets zetten, zelf achterop stappen, en haar lekker hobbelen thuisbrengen. Fijne afronding van een geslaagd weekend logeren. Maar Sabine, de begeleider van het meisje, kijkt me aan op een manier die ik nog nooit van haar gezien heb. Het is een kille blik, of nee, beter, een kwade blik. Sabine kijkt me, na tien jaar plezierig samenwerken, enorm kwaad aan.

Het is halverwege februari 2020, rond half vier. Als blikken konden doden was ik ter plekke onder die blik van Sabine gestorven. “Iemand anders brengt het meisje al naar huis, dat hebben we al geregeld. Moeder weet ervan. Dit gesprek is voor ons erg belangrijk, daarom zitten er ook nog twee collega's bij.” Met deze zinnen start de naaste zaak van mijn leven.

Wat direct bij me binnen dreunt: ze denken aan seksueel misbruik. Wat kan anders de oorzaak zijn van de kwade blik in die ogen? Ze vrezen seksueel ongepast gedrag, van mij richting het zwaar gehandicapte meisje van dertien jaar oud.

Ik realiseer me gelijk dat dit een hopeloze zaak gaat worden, en voor iedereen. Een zaak van niets, maar verwoestend.

Vertrouwen komt te voet maar verdwijnt te paard, zo luidt de uitdrukking. Slaat het paard op hol, zoals in het hoofd van Sabine, dan zal het beest de veilige stal niet snel terugvinden. Angst laat

het paard steigeren en galopperen. Wantrouwen is direct stevig gesetteld.

En inderdaad, angst voor seksueel misbruik blijkt aan de orde. Uit de spraakcomputer van het meisje waren woorden gekomen, woorden die je verdacht zou kunnen vinden. En weg racete het paniekpaard. Veilig Thuis werd gebeld voor advies, de moeder van het meisje werd gebeld om mee te sparren. Sabine en haar twee collega's vertellen dit alles aan mij met veel emotie. Boos, bedroefd. Maar ook onzeker en twijfelend. Er vloeien tranen.

Dus ga ik automatisch doen wat ik meestal doe. Helpen. Ik ben niet voor niets de voorman van dit dagcentrum voor kinderen met ernstig meervoudige handicaps. Het centrum dat de naam Niemand Buitenspel draagt. Een dagcentrum dat deze kinderen in directe nabijheid van niet-gehandicapte basisschoolkinderen laat opgroeien, en tegelijkertijd goede zorg wil geven.

Ik ben de leidinggevende van Sabine en van haar collega's. En ik zeg tegen ze: "Bij mijn vorige werkgever is er een team dat bij dit soort zorgen kan helpen, ik zal ze inschakelen. Er is echt niets aan de hand van wat jullie vrezen, maar natuurlijk ga ik de Raad van Toezicht bellen! Jullie hebben gedaan wat van jullie verwacht mag worden in deze situatie."

Dergelijke dingen. Geruststellende dingen.

Ik zal er later achter komen dat ook vriendelijke en verantwoorde reacties bij een verdachtmaking ingezet kunnen worden. Ik lees later in het politiedossier *hij leek helemaal niet verbaasd, hij had zich hier zeker al op voorbereid*. Ik kan als afgeworpen ruiter op niet veel steun rekenen, zo zal ik ondervinden, ook al is het niet mijn schuld dat het paard op hol geslagen is.

Het is inmiddels bijna half zes. De hal van Niemand Buitenspel voelde altijd zo prettig, maar nu na tien jaar opeens erg somber. Iets naars heeft me overrompeld, als een donderslag bij heldere hemel. Ik voel me verbaasd en moe tegelijk.

Ik pak mijn telefoon en ga iemand van de Raad van Toezicht bellen.

HOOFDSTUK 2

DE DREIGING VAN EEN MOEDER

Het is een mooie winterdag, een week later. Zonnig koude lucht, de wolkjes van warme adem dansen om me heen. Er liggen hier zoveel voetstappen uit mijn jeugd dat ik de weg kan dromen. De bomen en struiken zijn behoorlijk gegroeid, maar de paden onveranderd. Ik loop hier om het juiste pad terug te vinden in mijn hoofd, de donderslag bij heldere hemel spookt daar nog volop. Ik besef dat waarschijnlijk veel verloren zal gaan van alles wat me lief is. Een pijnlijk besef. Ik probeer opkomende hoofdpijn met stevige stappen weg te drukken.

Er rinkelt iets in mijn jaszak. Als ik de telefoon eruit haal zie ik dat het Wim is, de voorzitter van de Raad van Toezicht van Niemand Buitenspel. Ik mag Wim graag, hij is de vader van een innemende jongen met ernstige handicaps. We kennen elkaar, dankzij die zoon, inmiddels al veertien jaar.

“Waar ben je nu?” Ergens op de Veluwe, het Rozendaalse Veld, mijn geboortegrond.

“Doe je goed Roeland. Gaat het een beetje?” Goeie vraag. Zucht.

“Ja weet je Wim, ik voel me raar. Op zich gaat het wel met me maar tegelijkertijd is het natuurlijk allemaal zwaar klote en beroerd.” Nu zucht Wim. En dan: “Ja, dat kan ik me voorstellen.” Vijf minuten later stop ik de telefoon weer in mijn jas. Fijn dat hij gebeld heeft.

De Raad van Toezicht stelde voor dat ik me ziek zou melden. Maar dat kan ik niet, want ik niet ziek. Ik ga niet liegen.

Ik ben rechtlijneriger dan soms voor anderen handig is. Sommige mensen noemen het een beetje autistisch. Wanneer ik iets niet kloppend krijg in mijn hoofd krijg ik het niet over mijn lippen. Dat is lastig bij het zoeken naar soepele oplossingen, zoals in deze situatie voor de Raad van Toezicht. Als ik zou zeggen dat ik ziek ben krijgt de RvT wat meer tijd om te manoeuvreren. Maar zeggen dat ik ziek ben is liegen, liegen naar ouders en collega's. Dat wil ik niet. Ze hebben recht op de ingewikkelde waarheid.

De Raad van Toezicht heeft hierdoor dus een probleem. Medewerkers gaan namelijk lastige vragen stellen. “Waar is Roeland, hij is toch nooit afwezig? Waarom lopen Sabine, Ilona en Jantine hier met betraande ogen maar willen ze niets zeggen? En waar is het meisje eigenlijk?”

Ik ben er inmiddels wel uit. Als er maar door één iemand getwijfeld wordt aan mijn moreel kompas, dan kan ik geen leidinggevende van Niemand Buitenspel meer zijn. Mooi werk vraagt om groot vertrouwen. Stopt het vertrouwen in mij, dan stopt mijn werk. Dus ga ik ontslag nemen. Ik zal afzien van een ontslagvergoeding, want ik wil geen kostenpost zijn voor de kinderen. Overigens zullen sommige mensen ook dat later weer als verdacht bestempelen...

Ik zal binnenkort dus buitenspel staan bij Niemand Buitenspel, het initiatief dat ik tien jaar geleden met groot enthousiasme heb opgericht.

Dergelijke overwegingen dwarrelen door mijn hoofd tijdens het wandelen over het Rozendaalse Veld. En opeens, schrikken!



Afbeelding: Wikipedia

Oog in oog met een Schotse Hooglander. Een joekel van een beest. Ik zie gelijk dat er een kalfje naast het gehoornde gevaarte loopt, linke soep! Hoe oud zal het kalfje zijn, een half jaar?

Schotse Hooglanders zijn rustige beesten, gemoedelijk. Maar als een moeder Hooglander denkt dat je een bedreiging vormt voor haar jong, dan komt er een oerkracht los. Prachtig en krachtig. Zonder aarzelen zal zo'n moeder op je afstormen, met een alles verwoestende liefde, en je ondersteboven rammen.

Moeder Hooglander en ik staren naar elkaar, ik hou mijn adem in. De spanning op het bospad stijgt, wie doet wat? Ik besluit een paar passen achteruit te lopen, en kies een ander pad.

Nadat ik twaalf jaar lang met inzet, liefde en plezier voor het meisje had gewerkt was de positie van haar moeder ten opzichte van mij volkomen helder. Ze wil me op de hoorns nemen. Ons gezamenlijk pad is opeens onbegaanbaar geworden.

HOOFDSTUK 3

MOEDERS SPREEKRECHT

Als slachtoffer of nabestaande van een ernstig delict heeft u in bepaalde gevallen spreekrecht. Bij de volgende misdrijven is er spreekrecht:

- *Misdrijven waarvoor de verdachte een gevangenisstraf kan krijgen van 8 jaar of meer en een aantal andere misdrijven, zoals ernstige mishandeling en bedreiging.*

Spreekrecht betekent dat u in de rechtszaal tijdens de zitting iets mag zeggen. U kunt dan aan de rechter, de verdachte en de officier van justitie vertellen wat het misdrijf met u heeft gedaan. U kunt bijvoorbeeld vertellen wat u heeft meegemaakt en welke gevolgen het misdrijf voor u heeft gehad. De verdachte is vaak aanwezig tijdens de zitting. Ook kunnen er journalisten en publiek in de zaal zitten. (Website Openbaar Ministerie).

Vier jaar na het ontstaan van de nare beschuldiging aan mijn adres is de eindzitting in de rechtbank. Het is inmiddels juni 2024. Niemand Buitenspel is met ruim twintig medewerkers goed vertegenwoordigd in de zaal. Het hadden er veertig kunnen zijn als ze er allemaal geweest waren. Deze twintig keken me bij binnenkomst boos aan, of ontweken het oogcontact. Het voelde naar en kil voor mij, als oprichter van Niemand Buitenspel. Journalisten van de Telegraaf en een regionale krant zijn er ook,

en er is uiteraard ook de familie van het meisje. Hun advocaat, de officier van Justitie, een griffier en drie rechters, allemaal present.

Ik ben natuurlijk ook aanwezig, geen moment over gepiekerd om niet te verschijnen! Ik heb een lieve getuige meegenomen en het daarbij gelaten. Twee tegen veertig, zo voelt het nu, in mijn verdachtenbankje. Op de afbeelding hieronder kun je me recht tegenover de drie rechters plaatsen, links van die rechters zit dan de griffier, en rechts van hen de Officier van Justitie.



Afbeelding: quiziet.com

Moeder heeft haar spreekrecht gekregen. Ze wil dat ik veroordeeld word, vervolgens een gevangenisstraf krijg, en dat ik daarna nooit meer met kinderen of mensen met een handicap mag werken. Moeder mag ook iets namens het meisje zeggen, woorden die het meisje via de computer gezegd zou hebben.